

издъзваше презъ полуотворенитѣ врата, и са чувахъ звуковѣтъ на китарата придружени отъ мъжкый гласъ.

— Колко сж веселы! рече Серената като постена.

— Кой праздува днесъ? попыта Манофина.

— Ще бжде крайтъ на нѣкои деветини, отговори Кокко.

— Да влѣземъ! издума Серената на подскокъ.

Кото прибързвахъ съзрѣхъ въ тъмотата трима челоуѣцы които са равговаряхъ низко задъ дърветата, но нито лицата имъ, нито облекдата имъ можахъ да различахъ. Като са приближихъ до вратата Гуаптъ и Серената са спрѣхъ, отъ срамъ, може бы, да престѣпнѣтъ прага на туй жилище, което самоволно бѣхъ напустили...

— Напредъ! извика Кокко.

— Влѣзь ты първа, рече Манофина на Серената.

— Влѣзь ты, Кокко; рече тя, да ны представишъ.

— О! азъ толкось не съмъ свѣиливъ, отговори алвазилтъ като пое граціозно рѣката на циганката; нека влѣземъ заедно, Кулеврино. А ты, Манофина, върви подирѣ ни и ще видишъ колко добрѣ ще ны приѣмжтъ.

Рече и като раствори вратата пристѣпваше тържественно посрѣдъ събраніето. Манофина насърченъ послѣдова ты малко отъ далечъ.

— Помози Богъ, господа! рече алвазилтъ като си отложи благородно шапката.

Викъ отъ очудванье са раздаде по сичката зала, и сичкитѣ като напустнахъ хорото натискахъ са за да научжтъ причината на завръщаньето на Манофина и на Серената. Мандаменто който сѣдѣше на края на залата тосчасъ ги позна. Като станж на крака той пристѣпи къмъ Серената.

— Кой райскый светець, дѣщи моя, рече и той съ приатность, ти вдѣхнж мисълта да додешъ днесъ да ни посѣтишъ? Добрѣ си дошла... и ты Манофина, приложи той като му протѣгнж рѣка.